

תהתעלה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

לא תהי' לי שום תרעופת אם יפרשו שגשאי דורנו הוא
פשיח צדקנו כפשיחו. ליון שזוהי' אכן הפציאות -
שגשאי דורנו הי' פשיח בדורו וזוהי' פשיח בדורנו
ראה סמוך 3

ערב שמיני-עשרת ושמחת-תורה
הי' תהא שנת סגולה

רעז

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

הסיום של סב"ג באגה"ק

לפנינו צילום נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המנוחים בשחת יום שמחת תורה ה'תשמ"ז בנוגע לשיעור היומי בתנאי דשמיני עצרת (השיחה ותוכן המענה נדפסו בהתועדויות תשמ"ז ח"א ע' 389. ראה שם בשו"א)

להלן פיענוח הכת"י:

א"א שבבל מקום יחדו עור"פ על כל הפרטים שבכל המקומות (האריכות שבפ' בחוקותי ופ' נצבים לא נאמרו בכל הציוויים שבחור"ה) מובן שבמקום עבירה ועונש – העיקר הדגשת החלכה.

3 דבר מלכות

"הוא משיח" / משיחת ליל שמח"ת התשמ"י

7 זמן הגאולה

לא לפספס את החזמנות / הקשר של הזמן והגאולה

9 "זיכוף כל ישראל"

אופן הריקוד בשמח"ת / לקט שיחות בענין הריקוד למעלה ממדידה והגבלה

15 כת"י"ק – פרסום ראשון

הסיום של סב"ג באגה"ק / מענה הרבי לשאלת המנוחים בשחת יום שמח"ת ה'תשמ"ז

מערכת "יהי המלך"

במסגרת "אגודת חסדי חבי"ה" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א יוצא-לאור על-ידי: תלמדי ה"קבוצה", "חזילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 11213 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY • טלפון: 778-6670 (718) סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9, קריית-שמואל, חולפה • טלפקס: 840-3153 (04) דואר אלקטרוני: yeh@necvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshaich.net/blind

”דורא מעליך”

לא תהי' לי שום תרעומת אם יפרשו שנושא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כיון שזוהי אכן המציאות – שנושא דורנו הי' משיח בדרון והוא משיח בדרון • טוען הוא, שזה יותר מדי בשבילי, הוא אינו יכול לקלוט ולסבול כזה תואר. אומרים לו: אין זמן להמתין עד שתקלוט את זה • אומרים ליהודי: אתה צריך לדעת את האחריות והזכות שיש לך, ובמילא, איך יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי' יחידה, ניצוץ של משיח, ואח"כ ללכת לטייל! • מה זאת אומרת ללכת לטייל – הרי צריכים להביא את משיח בפועל למטה מעשרה טפחים!?! • בלתי מוגה

הנהגה: ”וצד הנחות המתמזגים”. תרגום: מערכת ”דני המלך”

נשיא דורנו, שהוא הנושא דכל אנשי הדור. לאחמ"ל על השליח לנצל את עשר כוחותיו בקב שלו במלוי שליחותו בפועל.

וכאשר השליח מנצל את עשר כוחותיו, מתגלה תענית ד'משו"ח" (הגמטריא של "שליח" ועוד עשר (כחות)), מתגלה ארץ שהוא בדומה למשלה ("מה אתם בני ברית כו'") עד שהוא נעשה דבר אחד עם המשלה (שלוחו של אדם כמתו) – נשיא דורנו, שהוא משיח, עם כל הפרדושים שבמשיח: (א) מלשון משורת, (ב) נבחר, (ג) מנהיג ורועה ישראל; עד שמשיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא, ולא תהי' לי שום תרעומת ("אך ועל קיון פאראיבל ניט האבן") אם פרשו שנושא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כיון שזוהי אכן המציאות – שנושא דורנו הי' משיח בדרון,

מובא בספרי גמטריא, ש"שליח" בצרוף עשר הוא בגמטריא "משו"ח". והביאר בה:

לכל לראש צריך שליח שהי' ראוי להיות שליח; הוא צריך להיות דומה להמשלת, "מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית" – אח"כ צריך שהמשלה ימנה אותו בתור שליח בפועל, ע"י שטר הרשאה או בדיבור וכיו"ב. שזו האופן כיצד שליח נהי' שליח, וכל זה עדיין לפני עבודתו בפועל במלוי שליחותו.

ואז, לאחר מכן צריך השליח למלאות שליחותו בפועל, ע"י שהוא מנצל עשר כוחותיו, שזו ה"קב של" (ב"מ לת, א). ובנוגע לדורנו זה, הכוונה היא: כל אחד שנוגד בדרו זה נוגד שליח של נשיא הדור,

למצוה (ובדו"ד, עבודת ההכנה דחודש אלול כו') יכולים להיות באופן נסו, אבל, המצוה עצמה (ובדו"ד משו"ח) היום בשמחה" צריכה להיות באופן טבעי.

ויש להביא דוגמא מנחשית לדבר – **טבע האדם:**

אדם ששמה ורקד משך זמן רב, כמה מיני, עד שהתעייף ביותר מרוב השמחה והרקודים – כשיאמרו לו **שזכה באוצר גדול ורקד ביומך**, בודאי יתחיל לשמח ולרקוד שוב **בשמחה מחודשת**, וישכח לגמרי מהעייפות שלו, ולא רק שישכח מהעייפות, אלא שלא יהי' עייף באמת;

נמצונו למדים, שמצד טבע האדם יכולה בהחלט להיות שמחה מחודשת גם לאחר ריבוי השמחה שלפניו: כל מה שדרוש, אפוא אינו אלא שהשמחה דשמחה" תהיה נטויה ונרגשת בלבן כמו השמחה על **מצאת אוצר גדול ורקד ביומך**, שאף, ישמח ורקוד בשמחה מחודשת;

(משיחת יום שמי"ת ה"תשס"ז - בלתי מוגה)

להראות באנכי: "אף איז משיח"

... ואז קיימים גם היעדר ד"ויהי בלשרון מלך" – דקאי גם על משה רבינו – כי "משה ואהרן עמקם", וכל זה הי' באופן ד"יוצאת תרכה", היינו, שיוכלו להראות באנכי הגשמות ולומר "אף איז משיח צדקנו", "אף איז משה רבינו", "אף זיינען די אושפיזין", און "אף איז די גאולה האמתית השלמה"!

וכל המרכבה - בכמות ובאיכות - בשמחה וברקודים דשמחה" - הרי הוא סמך ומזוה עד יותר (באופן ד"אהינה") את השמחה הגדולה והרקודים דקבלת פני משיח צדקנו - באופן ד"מלך", כפס"ד הרמב"ם: "מלך הן בגאלי".

(משיחת ליל שמי"ת ה"תשס"ז - בלתי מוגה)

ולומר שיהו ענין של "חוקה" שכן, בכל עניני התורה ישנו גם תענית ד"חוקה", כדברי ר' יצחק מיי"ח אדמורי"ש שגם המצוות דימפשטים" יש לקיימם מתוך קביע כמו המצוות ד"חוקים"...

ובכל אופן, בנוגע לענינו, הרי נוסף על ענין ה"חוקה" שבדבר, יש גם טעם הסבר שכלי על חידוש השמחה אפילו ברגעים האחרונים דשמחה:

מכיון שבכל רגע ורגע נעשה חידוש ההתהוות מאין ואפס המוחלט, הרי לא שייך לטעון ע"י עייפות מהשמחה ברגעים ושעות וימים שלפניו, שכן, ברגע זה מפש נתחדשה מציאותו מאין ואפס המוחלט, ובמילא אין זה אותו אדם ששמח ורקד והתעייף לפניו, כי אם מציאות חדשה לגמרי;

אמנם גם לאחר הביאור והחסבר – יש עדיין מקום לשאלה: כיצד יוכל לפעול בעצמו רגש של שמחה באופן של חידוש ממש – לאחר שהי' במצב של שמחה במשך כריכ ימים, עד שהתעייף מרוב שמחה ורקודים?!

גם כאשר מבין בשכלו שברגע זה נתחדשה מציאותו, אין זה פועל עליו – טוען הוא – שלא לחוש את העייפות מהשמחה והרקודים שלפניו, עד שתהי' אצלו שמחה חדשה לגמרי, והמנע לה: לכל לראש, הרי, מכיון ש"איני מבקש כיו אלא לפי כח", בודאי נתון הקביה את כל הכחות הדורשים לקיים את "מצות היום" – ענין השמחה – במשך כל רגע ורגע דשמחה, עד לרגע האחרון, ובאופן של שמחה אמיתית – שמחה מחודשת לגמרי...

ומכיון שכן, בודאי יש בכוחו של כא"י לשמח בשמחה מחודשת גם ברגעים האחרונים דשמחה, ובחדגשה, שבה זה הוא מצד טבע בריאתו, כלומר לא באופן נסו, כי אם מצד הטבע – ככל עניני העבודה שצריכים להיות באופן טבעי, כדעו הספיקו בנוגע לקידוש לבנה דרבינו הקדון, שההכנה

התורה כולה עיי ענין השמחה;

ואיך, מהי אופיא החכמה לצל זמן נפלא כזה כדי להתמקד ולהשתמש מענין השמחה?...

והי”ר שניצל את החכמה כדי להוסיף בעניני שמחה”ת, ולכל לראש – מטעות היים בשמחה”.

(משוחזר ליל שמח”ת תשמח”ה - בבתי מוגה)

שמחה חדשה לגמרי בכל רגע

הנה, כשנמצאים בשמחה”ת, ונפרט קורב לסינו, ומדברים אודות הצורך בענין השמחה באופן של חידוש – נכלה להתעורר שאלה פשוטה:

מה רוצים ממני - טוען הוא - לאחרית שהתעניי מרוב השמחה והקידוים במשך כמה ימים רצופים, כל שבעת ימי הסוכות, שמעי”י ושמחה”ת ועד לרגע זה, שלא נשאר כל אם זמן מועט עד שקיעת החמה וצאת הכוכבים, באופן שלא היי לו לא יום ולא לילה...
מהו הצורך וההכרח כל כך – טוען הוא – שגם ברגעים האחרונים דשמחה”ת יענין השמחה, ולא עוד אלא באופן של חידוש ממש – לאחרית שהתעניי ביותר מרוב השמחה והקידוים במשך הימים האחרונים עד קרוב לסוף היים דשמחה”ת?

ועוד – וגם זה עיקר – כיצד יוכל לפעול על עצמו רגש של שמחה באופן של חידוש ממש, גם ברגעים האחרונים דשמחה”ת?
ומסיף לשאל ולברר – האם ענין זה הוא בדרך ד”חקה הקקתי”י, שאן, יאין כל רשת להרהר אחרי”י, או שמא יש איזה ביאר שכל בדבר.

המענה לזה: לכל לראש – אין מה להתבחר

לצל את החכמה להוסיף בשמחה

[נגנון ניגון שמה בשמחה רבה, ורי”ק אדמו”ר שליט”א הורה לכה”ל לומר ”לחיים” על כוס גדולה ובאמצע הניגון - הפסיק ואמר:]
כאשר מדברים אודות ”מצות היים בשמחה”, ותבועים שכלים ישמחו בשמחה גדולה, ויאמרו ”לחיים” – ישנם כאלו ש”הממים הם בעיניהם”, ובמילא מתחכמים הם לומר ”לחיים” על ”כוסית קטנה”, או שעושים ”טובה” ולוקחים כוס גדולה, אבל אין מרוגים לתוכה אלא מעט יין, ומכסים את הכוס (עיי”ה הדי או מפיק) כדי ש... לא אראה את כמות היין שבכוס;

וישנם ”הכמנים” גדולים יותר – שמתחבאים מאחורי גבו של השני, או שמת”שבים לכתחילה מאחורי, ובמילא, חושבים הם שאינני רואה ומבנין בהם; וכי”ב בשאר ”הכמנה” ו”הפצאונה” כיצד להשתמש מזה... ואין זה עניני לתאר ולבאר את ”גדול החכמה” שבדבר, שכן, זהו דבר המובן לכל...
ומה שמדברים אודות ענין זה – הרי זה רק כדי לומר לכל אותם ”הכמנים”: א) שכל ה”הפצאונה” שלהם אינם מועילים ולא כלום, מכיון שהדבר נכר על אפם (ישע”ה איז אָגעשרלען אויף זייער נאַץ...); ב) ועיקר: חבל לצל את ה”הכמנה” בשביל ענין כזה – להתמקד ולהשתמש מהשמחה דשמחה”ת!;

נמצאים בזמן מסוגל ביותר, שבו יכולים ”לקנות” את התורה כולה, ”גמורה של תורה”, עיי ענין השמחה; – במשך כל השנה כולה חסדר הוא באופן ד”יגעתי ומצאתי”, היינו שצרכים להת”יגע בשביל התורה, ועאכ”כ – בשביל ”גמורה של תורה” (כפי שמצינו בה”ל ת”ת שקיים המושג דלפניו כל התורה כולה), והחידוש דשמחה”ת – שיכולים ”לקנות” את

ותורה ומצוות בכל מקום ומקום, כולל גם – לילך בשמחה”ת לשמה יחודים במקומות אחרים, ושמה לדבר אודות כל התנ”א מצוות והלכות שבתורה, כולל כפשוטו שצריך להאמין בבאת המשיח, כפסק חומב”ם בסוף הל’ מלכים ומלחמותי’ ומלך המשיח, ופוסק שם שמשיח הוא בשר ודם שנמצא בגוף נשמי בעולם הזה המשמי, ושהאמונה בביאת המשיח היא לא פרט אחד בתורה, אלא כל הספרים מלאים בדבר זה;

ועל”ז שהשליח מקיים את שלחותו עם כל עשר כוחותי – מתגלה ”משיח”, התחל מ”משיח” שבו (יחידה שבשפתנו), עד ליחידה הכללית.

יכול הרי יהידי לטעון: איזו שייכות יש לו עם ענין כה נעלה כמשיח, עד כדי כך (שאומרים לו) שבכח לגלות את משיח עי”ז שימלא שלחותו עם עשר כחותיו?

הנה, אפשר להסביר ענין זה לכא”א:

כשם שישנו משיח רבינו שבכל דור, תשיא חדר, כך גם זה נמשך בפרטיות בכא”א שיש לו את המשיח שבקרבנו, כפי שאדמו”ר הזקן מביאר בספר התניא שלכל אחד ואחת מישראל יש בחי’ משה שבקרב, וזה נמצא בו באופן פנימי, עד שזה פועל שדיאת ה’ היא ”מילתא זוטרת” אצלו.
וכשם שזה בנוגע למשה רבינו, מואל ראשון, כן הוא גם בנוגע למשיח – שמואל

הציקר הוא – עלִיך לרצת שבהיותך יהודי בדרך זה, אתה שלִיך של נשיא דורנו, וכמילא עלִיך לצאת ולקיים את השליחות שהזוא הטיל עלִיך

והוא משיח בדרונו.

ואלו שישואלים שאלות רכי’ – ישנה עי”ז ההסברה בפשוטת, שכן הוא בנוגע לכל נשיא בדרו, שהוא המשיח שבדרו – כיון שנושיא חדר הוא משה רבינו של דור זה [ויתירה מזו, שכל תלמיד חכם נקרא ”משה”, ”משה שפיר קאמרו”], ומשה הוא נואל ראשון הוא נואל אחרו, משיח צדקנו, ובמילא יוצא שהמשיח שבכל דור הוא משיח צדקנו (נואל אחרו).
כמבואר ב”לע שנושיא חדרו, עד לנשיא דורנו בדרונו זה, הוא בחי’ יחידה הכללית של שמיחה היא הדרגא של משיח.

ועפ”ז מובן, שכאשר שלוח של נשיא דורנו מוצל את עשר כחותיו (שלוח ועוד ל’ כנס ל’ הכחות שלו) כדי למלאות את שלחותו בפועל – מתגלה אז הענין ד”משיח”.

טוען הוא, שזה יותר מדי בשבילנו, הוא אינו יכול לקלוט ולסביל כזה תואר. אומרים לו: אין זמן להמתין עד שתקלוט את זה, אם אתה רוצה תפיש את המלה ”משיח” כפי הפירושים האחרים שביה: משיח, רוניע ישראל ומתנג וכיו”ב.
אבל העיקר הוא – עלִיך לרצת שבהיותך חרדי בדרו זה, אתה שלוח של נשיא דורנו, שהוא הנשיא דכל אנשי חדרו, ובמילא עלִיך לצאת ולקיים עם כל עשר כחותיך את השליחות שהוא הטיל עלִיך להפיץ יחדות

שזה הנך פועל עי"ז שנתך מקיים את

שליחותך בכל עשר כחותיך, התהל מהעבודה עם עצמך, ובנוסף לזה למלא עם כל עשר כוחותך את שליחותך להפיץ אלקות בחלקך בעולם, עד בכל העולם, ולגלות את בחי' היחידה (ניצוץ של משיח) בכל היחיד שאתה פוגש ולגלות את האלקות שנוצאת בכל נבוא ובדא (כדלקמן), עד שעלי"ז תגלה בעולם את הבחי' יחידה הכללית – משיח שבדרונו, שזהו נשיא דורנו.

שעפ"ז מובן הענין מה ש"שליח" בצירוף עשר – כנגד עשר כחות הנפש – הוא "משיח", כיון שעלי"ז של יחודי שבדרונו, שכבא"א מהם הוא שליח של נשיא דורנו, מונגל את עשר כחותיו וממלא את שליחותו בעולם, הוא מגלה את הבחי' יחידה שב, הניצוץ של משיח, והיחידה של יהודים אחרים, עד שעלי"ז הוא מגלה את משיח (יחידה הכללית) בכל העולם כולו.

• ובפשטות, שהניצוץ הקטן של משיח שכבא"א (בחי' יחידה שבשמותו) בנחה להצית את כחלי הגלות, כפשטות הענין דניצוץ אש, שזה לא "אחלים עוממת", אלא אש חי', וכסבג הניצוץ אש, שכאשר מסיימים אותו אפי' פעם אחת לקיצים וכיו"ב, ללא דבר המונג בניתיים, הוא מרליק את כל הקוצים והם נשרפים לגמרי.

עד"ז במשגל, הניצוץ של משיח שכבא"א מרליק את הקוצים של הגלות – "כי תצא אש ומצאה קוצים גו", כמבואר בהר"ש לכו"ן דאתגלו ישראל ומתחבר מקדשא"אזי הקב"ה "נסיל כובין ודרדוין קוצים), ושרי תחת"י", והקוצים מעיקים לשכינה, שכנתה בגלותה, אך עי"ז שיש ה"כי תצא אש", מרליקים את הקוצים עם ניצוץ אש, הניצוץ קטן של משיח

ראשון הוא גואל אחרון:

כשם שהנשיא הוא בחי' יחידה הכללית – משיח – של הדור, שבדרונו הוא נשיא דורנו, כך יש לכל יחודי בחי' היחידה שבפשו.

כמאמר חז"ל בנוגע לכל נשמה "חמשה שמות נקראו לה, נפש רוח נשמה חי' יחידה", ז"א שלכל יחודי יש בחי' יחידה שבשמות, ולא רק בנשמה שלו כפי שהיא למעלה, אלא כפי שהיא יורדת בגוף. כמובן בפשטות, שבכל ביקר הקב"ה מחזיר לו את נשמתו, ז"שמה שנתת בי", בכל חמשת הדוגות, כולל בחי' היחידה.

ועי"פ הג"ל, שיחידה היא בחי' משיחית, יוצא שלכל יחודי יש בחי' משיחית (יחידה) שבה. • והענין בזה יזכר עי"פ המבואר במאמר עינים (פר' נחום משרשונובל, תלמיד הביעשי' והממד), שלכל יחודי יש בנשמתו ניצוץ משיחית.

ובלשון הקבלה בחי' היחידה שישנה בכל נשמה (כנ"ל), היא הניצוץ קטן, ניצוץ נבדא, שהיא דבר אחד – "יחידה לייחד" – עם הניצוץ ברא.

ישנו הכלל ש"כל מה שבדא הקב"ה בעולמו לא בדא דבר אחד לכסלה". ואם כן הוא בנוגע לכל עניני העולם. עאכ"כ שכן הוא בנוג לבחי' יחידה – ניצוץ של משיח – שישנו בכל נשמה של יחודי, שזה לא לכסלה חי', אלא ישנה בה תנועת וכוונה.

ובפשטות: כאשר נתנו לך בחי' יחידה, ניצוץ משיחית, זה לא כדי שזה "יישר" אצל חי', אלא על-לך "להבעיר" את הניצוץ ("אוטרפאלקענר"), עד שעלי"ז תגלה את בחי' יחידה הכללית, משיחית צדקנו.

עריבה כו' – אומרים לו: טפש שכמתדת...

הקב"ה נתן לך את בחי' היחידה בעקב שברגל, ואומר לך, שביכלתך לגלות זאת עי"י היקודת ברגלים, ואתה יושב וחושב על ענינים של מה בכך!

אם יש למישהו הסברה נוספת בכל האמור לעיל – שיוסיף בה כמה פעמים ככה, אבל מה שנוגע בעיקר הוא – לא הסברה הדברים, כי אם, קיום "מצות היום" בפועל ממש – שמחה וריקודים.

וכאמור, שמחה וריקודים באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, מצד גילוי בחי' היחידה, עד כדי כך, שאין זה ריקוד של הרגלים, כי אם, ריקוד של בחי' היחידה, "יחידה לייחד".

ועד שעלי"ז מקובלים וממהרים ופועלים את גילוי בחי' היחידה הכללית – משיח צדקנו, ובלשון הרמב"ם: "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגורם לו ולהם תשועה והצלה".

[נסיים: עכשיו, הברירה היא – לשבת ולשתוק ולחשוב על מה ידובר אח"כ, או לשמח ולרקוד... (ונינוג בשמחה גדולה משך זמן רב)].

(משיחת יום שמח"ת ה'תשס"ז - בתי מוגה) על תקופת ילדותו של הרבי סיפרה מרת בת שבע אלטוהיי:

"בימי ילדותי בניקולייב פוגשת לעיתים קולונת. מדי שמחת-תורה הייתה לוקחת את אי לשושת ילדיה מביהם בדיניפולטובסק ונושעת אותם לניקולייב לבית בידד את אביה הרב ר' מארי מלמה. למרות שביהמו היה זי חוק מביהמו של ר' מארי אביה בכל אחת מביהמו בניקולייב. הן היו ילדות טובות, ובעת הריקודים בשמחת-תורה צפו יחד בריקודים. בדרך כלל הייתה באה אלינו יחד עם שלוש בניה. אני זוכרת שתמיד זיכרו על הבן הגדול שהוא שונה מכל הילדים. בשמחת תורה למשל אני זוכרת שהוא היה רוקד מאד כמו החסידים המבוגרים ועוד יותר אפילו".

(יכפר הח"ד" גליון 634 עמ' 36)

שמחה שלו דוקא:

ובפשטות – שייספק יוטפה ביזיון, וריקוד בגלגלי, וינגע בראשו, ובלשון הרמב"ם: "ריקודין ומספקין ומטפחין ומפוזין ומכרכרין", ע"ד מייש "והמפלד דוד מפוז ומכרכר לפני הוי", ירוד מפוז ומכרכר בכל עזי' באופן שאין למעלה ממנו, שכן, אם יכול להוסיף עוד יותר – הרי עדיין אין זה בכל עזי'.

(משיחת יל שמח"ת תשס"ז - בתי מוגה) **"מצות היום" לריקוד בפועל ממש** . . . וכל זה מוסיף עוד יותר בהאמור לעיל שיש לצעל כל רגע ורגע דשמחתי' לשמחה וריקודים:

מכיון שע"י הריקוד ברגלים נותן הקב"ה כחות הכינעולים, גילוי בחי' היחידה גם בעקב שברגל – צרכים להיות טפש גדול שלא לצל החדמנות זו במילואה!

ולכן, כשמשהו יושב בהתנועות, וחושב, שכבר התעייף ביותר מרות החופות, וכבר הגיע הזמן לרוח קיסעא, ולכל היותר, רוצה לשמעי דבר-תורה, אבל, לא להתעייף לריקודים, שאז לא יוכל לישון אח"כ שינה בריקה.

ואת הענין של בלי גבול ניתן לקבל בשני אופנים: על ידי קבלת עול, ביטול מצידאתו; ועל ידי תנועה של שמחה שלמעלה ממדדה; והגבלה – ופה חזו באופן של ”שמחת תורה”! (משחת זיל שמח”ת ה’תש”ח - ס’ גברי מנחם)

עדיין אין זה בכל ענין

החוראה מכל האמור לעיל – בנוגע לפועל: בעמנו בהתחלת היום דשמחתי – צרד כא”י! להוסיף בענין השמחה בימי שאת וביתו עז, כלומר, נוסף על השמחה שהיתה אצלו בכל ימי חג הסוכות, כולל שמחת בית השואבה דלילות חג הסוכות, עד לשמחה דשמעי”ע, עליו להוסיף בענין השמחה עוד יותר, עד להוספה שבאין ערוך, עד כדי כך, שהוספה זו היא בבחינת שינוי טבע החללות, ”עצרת גדולת”.

ושמחה זו צריכה לחדור בכל מצויאתו, ובלשון הכתוב: ”כפיד ובלכבד לעשותו” כלומר, שירה ונגונים נפש – ”כפיד”, רגש של שמחה בלב – ”ובלכבד”, עד לריקוד ברגלים, מעשה בפועל – ”לעשותו”.

ובהדגשה – שחזו ענין שלי, ”כפיד ובלכבד”, ובמילא, הרי גם ענין העשי” (לעשותו!) הוא באופן שחזו מעשה שלי, ”קב שלי”, כלומר, אין הכוונה שיאמר ”שרת הים”... או ”שרת דוד”... הכוונה היא לשירה שלי!

”שירת הים” ו”שרת דוד” הם בודאי ענינים נעלים ביותר... אבל אגפני אין זה שייך לשמחתי! (כיק אדמור שליטי”א חיד, ואמר:) מעולם לא שמעתי מ”י”ק מ”י”א אדמור”י שבים שמחתי” יאמרו קאפיטל ה”י בתהלים – ”שרת דוד”... וטעם חזרו בפסוקים כפי שהדגישו ש”מחתי היום בשמחתי”, כלומר שכא”י צרד לחיות בעצמו בשמחה גדולה,

באוריי”תא” – והשמחה של שמחתי לפעלה מכל זה.

מה מובן גדול הענין של שמחת תורה – אשר לאחר העבודה של חודש אלול, ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום הכיפורים, הרבעת הימים שבין יוה”כ ל”ש, וניסילת ד’ חסכות, שמחת בית השואבה וניסילת ד’ מיניו וכ” – מניע הענין של שמחת תורה, שאז השמחה היא באופן שלמעלה ממדדה והגבלת.

וזה מתבטא בריקודים, אשר כללות ענין הריקוד שהוא מתווסף ממעמדו ומצבו, שהרי ע”ד הרגל הרגלים קרובות לארץ, ובעת הריקוד הוא מרוסם את עצמו ממעמדו ומצבו. וענין זה נפעל על ידי הריקוד **ברגלים**, על-ידי הנוף, היות והתנועה (כפי שהיא מצד-עצמה) אינה יכולה להתחלות ממעמדה ומצבה, דוקא על ידי הנוף אז נפעלת העליה גם בישמה, על דוד המבואר בענין של ”משכני ארוד **נלצה**”, לשון רבים, הן הנפש האלקית והן הנפש הבהמית, וזה מביא ל”הלבאי המלך חדרני” – ענינו של מתן תורה.

והכל לכל זה הוא ענינו של הנוף, היות והוא נחמחה מעצמות, וכך גם ענינה של התורה, היות והתורה קשורה עם עצמות, כ”ל – ”ששוע המלך בעצמותו”.

וזהו כללות ענינו של שמחת תורה: שיהיה נמצא בשמחה שלמעלה מכל מדידות והגבלות וצידות כפי באופן של בלי גבול, וזה קשור עם הגבול, כפי שהיא נמצאת למעלה ממדדה והגבלה, ”ששוע המלך בעצמותו”, ועד שהשמחה והתורה מקראים בשם אחד – ”שמחת תורה”, שהשמחה באופן של בלי גבול מתאחדת עם התורה כפי שהיא בלי גבול.

תצמיח”, ונשבת ובי”ש ארבע פעמים ביום – ”ותחזנה עינינו בשוכב לציון ברחמים”!

וכיון שיהיה אומר זאת בתפלה, ובפרט ערך בתפלת העמידה, כשהוא עומד לעבדא קמי מרי – בודאי מתכוון הוא לכך באמת, ובודאי שהוא אינו רוצה זאת לעוד משה זמן, שהרי באם הוא לא טיפש הוא אינו רוצה לחדות (”אפלי”!) דבר טוב, אפילו לא חצי שעה, אפילו לא רגע אחד!

וע”ז גופא, שמאמנים וצועקים באמת שרוצים משיח – זה גופא ממה ביאתו.

והיות שנתנו (”ארינגעגעבן”) להחרי בח”י יחידה, ניצוץ של משיח, וביחד עם זה נתנו לו את השליחות ה”ל ובהו עליו להשתמש בעשר כוחותיו, בודאי נתנו לו גם את הכחות כדי לקיים ולפעול זאת – במילא אומרים להחרי: אתה צרד לענת את האחריות והזכות שיש לך, ובמילא, איך יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בח”י יחידה, ניצוץ של משיח, ואח”כ ללכת לטייל! מה זאת אומרת ללכת לטייל – חרי צריכים להביא (”אראפגעגעבן”) את משיח בפועל למטה מעשרה ספחים!!

לטייל לכך לעתיד לבוא. אבל עתה יש לעשות את העבודה בפועל, כ”ל בארובה.

כאשר נתנו לך
כד”י יחידה, ניצוץ
משיח, זה לא כדי
שזה ”יישן” אצלך
ת”ן, אלא על”ך
”להבציר” את
הניצוץ, עד שיע”ז
תגלה את משיח

– תיכף ופרשו שמדברים כאן (רק) קבלה וזהו וכו’! יש לדעת, שמדברים פה ענינים פשוטים הנוגעים לעבודה הפשוטה של כל יחדי, ואפילו במנות החול, שכל יחדי צרד למלאות את שליחותו במקומו הוא, במדינתו וכו’, ושם להיות ”נרות לאור”, ע”ז שילה את הניצוץ הקטן (יחידה) שלו, ולנצל אותו בכדי לברר ולגלות את ניצוץו הקודשה שנתמאם שם, ועד שיע”ז הוא חוליק ושרוף את כתלי המלות, וממלא את משיח שעומד ”אחר כתליו”.

שמה מובן האחריות שיטנה לכל יחדי מפתח בח”י היחידה שבת, ניצוץ של משיח, ויש לו את השליחות ללוח את זה בעולם, לצאת לעולם ושם לללות אצל יהודים את בח”י היחידה שלהם ואת אמונתם בבליאת המשיח, וע”ז – לללות את משיח בפועל.

ואע”פ שלא ברצונו רצא מהגלות (כפתום הידיע) – אבל אין זה פוסט מהחויב וההכרח לצעוק, ולפעול שגם אחרים יצעקו, שרוצים כבר את משיח – ”את צמח דוד עבד מהרה

לא לפספס את הזדמנות

הנחתה: ”ועד הנחות המתמימים“, תרגום: מערכת ”ימי המלך“

ישנו דין בשולחו עורר אורח חיים – שכאשר יהודי מחליט החלטה טובה, ונותנים לו את השכר מלמעלה עוד לפני שהוא מקיים את החלטה בפועל, כיון שירדעים שהוא בוראי יקיים את החלטה.

וכך גם בענינו, כיון ש”אדולה צדקה שמקובלת את הגאולה“, אזי כאשר מחליטים ע”י עכשיו – יכול משיח לבוא עוד קודם שיתחילו לומר תהלה! ועוד יותר – הוא יכול לבוא עוד לפני שיעשו הבדלה!

ומדוע צרכים ”לפספס“ ח”ו את הזדמנות – כאשר אפשר מיד עכשיו להכריע ”את עצמו וכל העולם כולו לפני זכות וגורם לו ולרם תשועה והצלה“, ולכן מכריזים מיד את החלטה טובה, ובוראי שהחלטה טובה מתקבלת ע”י כל השומעים הנמצאים כאן – בבית שמגדליו בו תורה ומגדליו בו תפלה, היכן שנושא דורנו ר”י במשך עשר שנים בחיים חיות בעלמא דין, נשמה ברוך, ובמילא זה מביא את האפשרות שיוכלו לקבל את השכר מלמעלה בהקדם הני אפשרי, קודם אמירת תהלים וקודם אכילת סעודת מלוח מלכה, סעודתא דדוד מלכא משיחא, ויתורה מזו – לפני עשיית הבדלה (של אלו שעדיין לא עשו) – שמישיח בא בפועל, וכפי שהדין הוא בשי”ע שזה לא לע”ל, אלא בפועל ממש.

ישנם כאלו הטוענים, שאלו הם ”דיבורים פראיים“ (זוילדע ריידי!)
נמצאים לאחרי תפלת ערבית, ואומרים שמישיח יכול לבוא בשעתיים הקרובות!
יתירה מזו – אומרים שהוא יכול לבוא בשעה הקרובה!

ויתורה מזו – שהוא יכול לבוא ”בשעתא חדא“, בתזוזה אחת (איין קענד“!)
– אך באמת תולות עצמה היא הדבר הפראי (גאָר אַ ווילדע זאָר“), כיון שאין שייכות יש ליהודים ולגלויה! וכמו”ל הזמן עצמו הוא זמן פראי (”א ווילדע צייט“), כש”החושד יכסה ארץ וערפל לאומים“ – ובמילא מותאם לדבר ”דיבורים פראיים“!
ונסך לזה, למאי נפקא-מינה מה חושבים, האם זהו דבר פראי או לא – העיקר שמישיח בא ומוריד מיד, למטה מעלטה טפחים, בשעתא חדא וברגעא חדא, את הגאולה האמיתית והשלמה!

– למי איכפת אם זהו דבר פראי או לא, האם ישנה כאן שאלה או לא; העיקר ש”שכינתא (הנמצאת) בלוצתא“ יוצאת מהגלות בגאולה האמיתית והשלמה, ומשיח צדקנו ש”הא מחולל מפשיעונו ומו” עם כל יסוריו – יוצא מהגלות בגאולה האמיתית והשלמה; וכך גם

ישרים משמחי לב, אבל הוא לא יוצא בריקוד, משא”כ השמחה של שמיחית היא למעלה ממדידה והגבלה ולכן הוא רוקד.

ואופן הריקוד הוא כאשר הספר תורה עטוף במפה, שאז לא שילך ענין של למוד הבנה והשגה – ובאופן כזה נמצא חסי”ת במשך רוב היום (מלבד בעת קריאת התורה שאז חסי”ת פתוח ואפשר לקרוא וללמוד בו) – וא”כ מכל מינו שהשמחה של שמיחית קשורה עם התורה כפי שהיא למעלה מהבנה והשגה, באופן של כלי גבול.

חיינו, שהשמחה של שמיחית קשורה עם התורה כמו שהיא למעלה מהבנה והשגה של תושבי”ב, שתושבי”ב כוללת בתוכה גם תושביע”פ, שהרי ”ליכא מדיז דלא רמזיא

”ליל שמחת-תורה היה חנו של הרבי שליט”א. הרב יהודה לייב גרוני זוכר כי הרבי שליט”א היה רוקד אז למו השעה עשר בלילה עד השעות הקטנות של הלילה. והלבד היה מפליא: אף אחד מן המשתתפים בריקודים לא היה מסוגל לרקוד זמן כה רב והיו מפסיקים ללנות, אך הרבי שליט”א היה רוקד בהתלהבות עצומה ללא הפסק.
בשנה מסויימת (אולי תש”ה) יוד משיחו מבית כ”ק אדמו”ר מוהרי”צ נ”ע ואמר כי הריקודים גורמים לעש בבית רבי. משיחו ניגש לכ”ק אדמו”ר שליט”א ולחש לאנז את הדברים האמורים. כ”ק אדמו”ר שליט”א חלץ את נעליו, והמשיך לרקוד במשך כל הלילה כשהוא לוחש בנגינה ”שא שא שא“...“

הרה”ח ר’ זלמן שי” פוזנר זוכר בסיפור זומת מריקודי שמחת-תורה: בשנה מסויימת רקד הרבי שליט”א עד השעה ארבע לפנות בוקר כשאזו מצטרפים עוד 4-3 חסידיים (בניהם ר’ זיז אייזלמן, ביום שליח כ”ק אדמו”ר שליט”א בספר-נגלדא), וכל העת ניגנו ”אי אי אי... מראה כהן“... כל אחד מהריקודים עשה אתהנחות מסויימות למוחה בין הריקודים, אך הרבי שליט”א רקד כך בפסותו, ללא מנוחה, כל הלילה.
אחיו ר’ לייבל זוכר אף הוא את הריקודים ומוסיף כי בשעתו אמרו זקני החסידיים שריקודו של ”הרמ”ש“ הוא בזוגות ריקודו של ה”צמח צדק“ שהיה רוקד בקצב ובמריץ שגם צעירי החסידיים לא יכלו להזדבזב... ואז העיז עליו חתנו אדמו”ר האמנעי כי ”אאלו מאיר גילוי האור של שמחת תורה כפי שהיה בבית המדי”ש“... ”התורה עצמה מתעלה בעצמותו-עצמותו ותרבד מריקודו של ה”צמח צדק“...“

(ימ”כ מלך ב”ד ב” עמ”י 630 (שי”ח))

”אצלו מאיר גילוי האור של שמחה” כפי שדף’ בביה המקדש”

כל מי שזכה לראות, או לשמוע את שמחת תורה ב”ליו באוויש” שלביו באוויש” יש כי יום זה הוא המי של כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שלישי”א • כבר משנת ילדותו ראו מכריז כי זהו היום שלו. כאשר כוד המלך הוא ”מפוז ומכוכב ככל עוז” • הרבי עצמו אף זיכר על כך בשדה הדעה בשמחה תורה תשמ”א ובה ערך השוואה בין האישפוז הסודיים לשמוני עצרת ושמה”ת • להלן לקט פנינים בהם מעיר ומעורר הרבי על השמחה ויריקוד בשמחה-תורה למעלה ממדודה והנבלה

שמחה מצד קבלת עול

אותו: אולי אתה שיכפר? עונה הוא: לא! אזי כאשר אתה לא שיכור, ואין לך חתונה חיים או ”תנאים” – אז מה אתה כל כך שמח? הוא הרי אדם שקול ומיושב (יא סטאטעטשענער), ומתחשב במה שיאמרו חבריו על התגמת; יש לו אשה, יש לו ילדים ונכדים, והוא מתחשב גם באנשים אחרים, ובאן באים ואמרים לו שאע”פ שהוא איש מנומס, עליו לעמוד באמצע הלילה ולרקוד בפני כל עם ועדה... — אין לו שום הסברה להנהיג שכתי: ועל זה אומרים לו שהוא צריך לעשות זאת מצד קבלת עול שלמעלה מהשכל כמ”ש על דוד המלך ”מפוז ומכוכב לפני הוי” (ש”פ ו, טז), והתנאים” (בסוף הלי לולב) מביא זאת בנוגע להנהיגה שצריכה להיות אצל כל יהודי. (משיחת ל”ג שמח”ת תשל”ו - בבתי חגה)

... השמחה דהקפות היא למעלה ממדודה והמבלה. וכאשר אומרים ליהודי שישמח וירקוד למעלה מהמבלה בגלל זה שהקב”ה ציוה ”ושמחת בחמך” – טוען הוא, שיש לו אמנם קבלת עול, ובמילא הוא מוכן לציית לציווי הקב”ה, אבל כיצד שייך שהוא יהי בשמחה מצד קבלת עול, בה בשעה ששמחה וקבלת עול הם, לכאורה, שני הפכים? — קבלת עול הוא ענין השולל את מצאיתו, ואך מבטל ומבטש (”ויקוועטשט”) אותו, ואך שייך שתהי שמחה מצד קבלת עול?

בכדי שהוא יהי בשמחה, ובפסי בשמחה גדולה שלמעלה מהמבלה, הוא יקח להסברה מדוע הוא כל כך שמח; וכאן, כשהוא נעמד לרקוד (בשמחה”ת), אזי כאשר שואלים אותו: מדוע אתה רוקד? — הרי אין ברית חיים לבנך, ולא ”תנאים”? אין לו הסבר לזה; וכששואלים

השמחה דשמחה”ת היא חינוך לשמחה וריקודים

כאשר נצא ללבל את פני משיח צדקנו!...

ע”פ האמור לעיל, מובן, שהשמחה דשמחה”ת (”מצנת היום בשמחה”) היא באופן של הכנה לשמחה דלעתיד לבוא – ”שמחת עולם על ראשם”. ולכן, מלבד עצם הענין ד”מצנת היום בשמחה”, יש בה ענין נוסף – חינוך לשמחה וריקודים כאשר נצא לקבל את פני משיח צדקנו!... כלומר: כשם שכללות העבודה דקיום המצוות בזמן הזה היא באופן של חינוך לזמן דלעתיד לבוא, כמאמר הספר: ”היו מצוינים במצוות שכשאתם חוזרים לא יהיו לכם חדשים”, כן הוא בנוגע לשמחה וריקודים דשמחה”ת, שענינם – הכנה וחינוך לקראת השמחה וריקודים דלעתיד לבוא, הן חינוך עצמו, והן חינוך חזילת – ע”פ שמראה ”דוגמא-ח” מתהגותו האישית, ”כמופת הילתי לרבים”.

ובפרט בעמדתו בשנה שסימנה ”השנה תהא שנת מלך המשיח”, היינו, שמשמחה צדקנו בא ומתגלה בציר ד”מלך”, הרי בודאי שיש להתכונן לשמחה וריקודים דקבלת פני משיח צדקנו. (משיחת ל”ג שמח תורה חתש”ח - בבתי חגה)